

Hatıralarım Hüzünlü

– kul mehmet · 28 Eylül 2018

Ömrün tren penceresine dayalı hüzünlü yüzüm
Hatıralarım hüzünlü benimle tren raylarında ilerliyor
Kovalarken tren hatıralarımı çığlık çığlığa
Ben yetişemiyorum gençliğime sanki
Zamanın ezdiği gibi trende eziyor raylarda hatıralarımı
Gözlerimde iki damla yaş uzanmıyor elim gençliğime
Ne de geride kalan hatıralarıma mütemadiyen

Dağları taşları inletse de hatıralarım tren raylarında
Ezilirken gençliğimle hatıralarım bende eziliyorum
Treni durdurmak ne mümkün ezilmekten hatıraları
Tren ezmezse zaman değirmeninde öğütecek gençliğimi
Ezen ezene ha zaman ha tren ne fark eder biterken ömür
Gözlerimde iki damla yaş uzanmıyor elim gençliğime
Ne de geride kalan hatıralarıma mütemadiyen

Ömrümde üç gece vardı üçü de gözyaşıyla doldu
Birazdan son istasyona varacak bu ömür ufukta biterken zaman
Bitirmeye gelmişiz ömrü zamanla bu hayatı istemezsek
Yakacak korda yanmak gerekliliği var yanacağız istemezsek
Gözlerimde iki damla yaş uzanmıyor elim gençliğime
Ne de geride kalan hatıralarıma mütemadiyen

Sır yanmaktaymış son istasyona varmadan anladım
Acı keder gözyaşı dik tutmak temizlemekmiş bu bedeni
Aramıyorum artık son istasyona varırken hiçbir nedeni
Talih değilmiş sınavmış bu hayatım strese girmekmiş boşuna
Sözlerim yârin gözlerinde hatıralar içinde iki damla gözyaşı oldu aktı
Dizlerimde her düştüğümde kalkmanın şaniyla yaralı morarmış izleri silindi
Gözlerimde iki damla yaş uzanmıyor elim gençliğime
Ne de geride kalan hatıralarıma mütemadiyen
Mehmet Aluç-Âşık Gülveren